

СВІТАНОК

Глашатай прис утності Христа

Журнал «Світанок»

Вересень 2026 року

Зміст

ГОЛОВНА СТАТТЯ 2

Божий план щодо людини, як він впливає з Його
ЗАВІТІВ..... 2

БІБЛІЙНІ ДОСЛІДЖЕННЯ 13

БОГ ДОРУЧАЄ ЙОШУА 13
ДВНАДЦЯТЬ КАМЕНІВ З ЙОРДАНУ 16
СОНЦЕ ЗУПИНИЛОСЯ 19
РАХАБ ПРИХОВУЄ ШПИГУНІВ 22

ХРИСТИЯНСЬКЕ ЖИТТЯ ТА ВЧЕННЯ 25

«ТАК БУДЕ МОЄ СЛОВО»..... 25

Слідкуйте за текстом у своїй Біблії!

Божий план щодо людини, як він виявляється в Його завітах

***«Таємниця Господня — з тими, хто боїться
Його, і Він відкриє їм Свій завіт».***
Псалм 25:14

Бог має план щодо людини, який принесе благословення всім родинам землі і який, коли буде здійснений, поверне людство до Бога. Якби ми вивчали Біблію лише для того, щоб підтвердити заздалегідь прийняте віросповідання, ми ніколи не знайшли б перлин істини, що приховані на її сторінках. Однак якщо ми щиро прагнемо пізнати Божі наміри і підходимо до Біблії з відкритим розумом та щирим серцем, то знайдемо на її сторінках ясно викладений Божий план щодо людської долі.

Божі завіти дають повний огляд Його славного плану на віки. Ці завіти, як вони записані в Біблії, охоплюють весь хід людської історії — від втраченого раю до відновленого раю. У цій статті розглядаються деякі завіти між Богом і людиною, як вони записані в Біблії. Розуміння цих завітів допоможе нам усвідомити своє місце у великому божественному плані спасіння світу. Коли ми споглядаємо величні кроки нашого Бога у розгортанні Його плану щодо людини, наша віра зміцнюється, а наша надія на Його Царство стає більшою й реальнішою.

Божі завіти, записані в Біблії, подаються у різних формах. Деякі мають вигляд односторонньої обіцянки чи зобов'язання з боку Бога. Інші мають структуру двосторонніх угод або договорів між Богом та окремими людьми, народами чи всім людством. Деякі Божі завіти містять встановлені Богом настанови з винагородами за вірність та покараннями за невірність. Однак у всіх випадках Божі завіти з Його людським творінням мають на меті їхнє вічне благословення.

Завіт в Едемі

Перший завіт між Богом і людиною був укладений у Едемському саду. Про це йдеться в Книзі Буття 2:15–17: «І поставив Господь Бог людину в Едемському саду, щоб вона доглядала його й охороняла його. Але Господь Бог попередив її: «Ти можеш вільно їсти плоди з кожного дерева в саду, окрім дерева пізнання добра й зла. Якщо ти з'їси його плід, то неодмінно помреш».

Життя чи смерть залежали від дотримання цього завіту. Він вимагав послуху Божому закону. Адам порушив цей завіт своєю непокорю (Буття 3:6). Він втратив свої завітні стосунки з Богом. Його засудили на смерть. Біблія каже: «У Його благоволенні — життя» (Псалм 30:5). Ніхто не може жити вічно без Божої милості, хоча багато хто вірить у хибне вчення про вроджене безсмертя. Лише перебуваючи в Божій милості, людина має життя. Вічне існування людини залежить від того, чи перебуває вона у завітних стосунках з Богом. Сатана сказав: «Ви точно не помрете». (Буття 3:4). Сучасна версія цього звучала б так: «Здаватиметься, що ти помреш, але твоя душа насправді буде жити десь інде».

Говорячи про сатану, Ісус сказав: «Він був вбивцею від самого початку. Він завжди ненавидів істину, бо в ньому немає істини. Коли він бреше, це відповідає його характеру; адже він — брехун і батько брехні» (Івана 8:44). З іншого боку, Бог просто й чітко сказав Адаму, до чого призведе непокора: «Ти неодмінно помреш» (Буття 2:17). З усього, що нас оточує, впливає, що правду говорив Бог, а не Сатана. Безумовно, Адам помер, і Біблія говорить нам, що в Адамі «всі вмирають» (Буття 5:5; 1 Коринтян 15:22). Отже, ми всі мусимо вирішити, хто ж у цій справі життя й смерті говорив правду — Бог чи Сатана.

Очевидно, що не лише Адам втратив спілкування з Богом, але й усі його нащадки народилися поза завітними стосунками з Ним. Написано: «Через одного чоловіка гріх увійшов у світ, а через гріх — смерть; і так смерть перейшла на всіх людей, бо всі згрішили» (До римлян 5:12). Однак після гріхопадіння Адама Бог не віддав людство Сатані для його повного й остаточного знищення. Цей факт вперше був чітко висвітлений у висловлюванні з Буття 3:15, де нам дається запевнення, що насіння, або нащадок, жінки розтрощить голову змія. Це було проблизком надії для наших перших батьків на те, що колись у майбутньому стане можливим відновлення їхніх завітних стосунків з Богом.

Завіт з Ноєм

Наступний завіт, укладений з людиною після її вигнання з Едему, був даний Ною. Цей завіт дає велику впевненість у тому, що «небеса належать Господу, а землю Він дав синам людським» (Псалом 115:16). Цей завіт « » чітко викладено в

Книзі Буття 9:11–17: «Так, Я підтверджую Свій завіт з вами. Ніколи більше води потопу не знищать усіх живих істот; ніколи більше потоп не зруйнує землю. Тоді Бог сказав: «Я даю вам знак Моєї угоди з вами та з усіма живими істотами на всі майбутні покоління. Я поклав Свою веселку в хмарах. Це знак Моєї угоди з вами та з усією землею. Коли Я пошлю хмари над землею, веселка з'явиться в хмарах, і Я згадаю про Свою угоду з вами та з усіма живими істотами. Ніколи більше води потопу не знищать усього живого. Коли Я побачу веселку в хмарах, Я згадаю про вічний завіт між Богом і кожним живим створінням на землі. Тоді Бог сказав Ною: «Так, ця веселка є знаком завіту, який Я укладаю з усіма створіннями на землі».

У цьому оповіданні Бог говорить нам, що веселка є знаком того, що завіт буде дотримано і що земля ніколи більше не буде знищена потопом. Ми можемо запитати: чому саме веселку було обрано знаком гарантії Божого завіту? Усвідомити цю просту істину означає зміцнити свою віру. Згідно з Біблією, до потопу на землі ніколи не було дощу. У «Бутті» 2:5, 6 сказано: «Господь Бог ще не послав дощу на землю, ... Але з землі піднімалася пара й зрошувала всю поверхню землі». Однією з причин, через яку, можливо, з Ноя глузували, коли він будував ковчег, готуючись до майбутнього потопу, було те, що люди, які жили в той час, ніколи не бачили, як дощ падає з хмар.

Причина відсутності дощу до потопу має як наукове, так і біблійне пояснення. У Книзі Буття 1:6–10, у « » описі створення, сказано, що

«твердь» розділяла два великі водні масиви. Нам сказано, що Бог назвав твердь небом — тобто простором неба. Води під небесами знаходилися на землі, і коли з'явився сухий берег, вони розділилися на великі маси води, які називаються морями, такими, якими ми їх бачимо зараз. Води над твердю мали вигляд кільця з водної речовини, яке оточувало землю до потопу. Те, що планети мають кільця, які їх оточують, не є чимось дивним. Сатурн має кільця, які складаються переважно з води у вигляді льоду. Інші планети мають кільця, що складаються з інших речовин, а не з води. Кільце, яке оточувало Землю до потопу, утворилося в той час, коли Землю готували до заселення людиною, коли інтенсивне тепло планети викидало у вигляді пари величезні кількості вологи. Ця волога оточувала Землю, немов завіса. Вона спричиняла на Землі умови, подібні до теплиці.

Цю теорію створення Землі поділяють як науковці, так і біблійні вчені. Багатьох бентежило питання, чому мастодонти та інші теплокровні тварини могли жити в тому, що зараз є Арктичною зоною. Теплові умови, що існували на Землі до потопу, робили всі її частини однаково придатними для життя.

У Книзі Буття 7:11, 12 ми маємо опис розриву кільця над землею такими словами: «У шістсотому році життя Ноя, у другому місяці, сімнадцятого дня місяця, того самого дня розірвалися всі джерела великої безодні, і відкрилися вікна небесні. І дощ падав на землю сорок днів і сорок ночей».

«Відкрилися вікна небесні». Води, що були над твердю, потрапили під дію гравітації Землі й вилилися у вигляді потопу дощу. Парниковий ефект, особливо на полюсах, раптово припинився, і утворилися льодовикові шапки. Потоп стався на виконання Божого слова, даного Ною. Мاستодонти та інші тварини загинули, маючи в шлунках і кишках неперетравлену їжу. Вони збереглися аж донині як свідчення.

Тепер ми знаємо, чому Бог обрав веселку знаком Свого завіту. Якби над твердю були води, Земля не могла б насолоджуватися прямими сонячними променями. Для утворення веселки потрібні прямі сонячні промені, адже веселка — це відбиття та заломлення прямих сонячних променів, що падають на насичене вологою повітря, яке розкладає світло на різні кольори призму. Наявність видимої веселки доводить, що над землею більше немає кільця вод. Це також гарантує, що ніколи більше не буде іншого потопу, який охопить всю земну кулю. Бог обрав веселку знаком Свого завіту з людьми, бо вона є абсолютною гарантією того, що інший потоп такого масштабу неможливий.

Завіти з Авраамом та Ізраїлем

Бог уклав свій наступний завіт з Авраамом. Цей завіт стосується кожної родини на землі. Він викладено у таких простих словах: «У тобі [у твоєму нащадку] будуть благословенні всі родини землі» (Буття 12:3; 22:18). Різні подробиці цього завіту були повторені Аврааму ще кілька разів, а також його синові Ісааку та синові Ісаака — Якову (Буття 26:4; 28:14). Це чудова запорука для всіх людей, адже завіт передбачав дві речі:

по-перше, що Авраам матиме нащадків, а по-друге, що через нащадків Авраама благословення придуть до всіх родин землі.

Трохи більше ніж через чотири століття після укладення завіту з Авраамом Бог уклав завіт з дітьми Ізраїля, нащадками дванадцяти синів Якова. Він відомий як Завіт Закону. Його уклали на горі Синай. Після того, як Ізраїлю були дані постанови Божого Закону, йому було сказано: «Тож дотримуйтеся Моїх постанов, ... бо хто їх виконує, той житиме ними». Вони одноставно відповіли: «Усе, що сказав Господь, ми будемо виконувати» (Левит 18:5; До римлян 10:5; Вихід 19:8). Діти Ізраїлю прийняли умови Завіту Закону. У цьому завіті вони вважали, що знайшли шлях до вічного життя, і все, що їм потрібно було зробити, — це дотримуватися умов цього завіту.

Бог зобразив ці два завіти — один з Авраамом, а інший з народом Ізраїлю — у образі дружин Авраама, як записано в Посланні до галатів 4:21–28: «Скажіть мені, ви, що бажаєте бути під Законом, чи не чуєте ви Закону? Бо написано, що Авраам мав двох синів: одного від рабині, іншого від вільної жінки. Але той, що від рабині, народився за тілом; а той, що від вільної жінки, — за обітницею. Це все є алегорією: бо це два завіти; один із гори Синай, що породжує рабство, — це Агар. Бо ця Агар — це гора Синай в Аравії, і відповідає нинішньому Єрусалиму, який перебуває в рабстві разом зі своїми дітьми. А Єрусалим, що нагорі, є вільним, і він є матір'ю для нас усіх. Бо написано: «Радій, безплідна, що не народжувала; вигукай і радісно кричи, ти, що не мала пологів; бо у тієї, що була покинута, дітей

набагато більше, ніж у тієї, що має чоловіка». А ми, брати, як і Ісаак, є дітьми обітниці».

Чому був укладений Завіт Закону? Він тримав народ Ізраїлю в рабстві. Проте жоден єврей, крім Ісуса, ніколи не дотримувався його досконало. Це було поза межами їхніх можливостей. Завіт Закону був укладений з кількох причин, але головна з них — та, про яку згадує Павло в Посланні до галатів 3:24, де сказано: «Тому Закон був нашим вихователем, щоб привести нас до Христа». Завіт Закону був досконалим. Однак жоден єврей, крім Ісуса, ніколи не дотримувався Закону, даного Ізраїлю. Недосконала людина не може дотримуватися досконалого Закону. Так само жоден син Адама не може дотримуватися досконалого Божого Закону, бо всі «у неправедності зачаті» і народжені в гріху (Псалм 51:5). До римлян 7:10; Галатів 3:22). Він показав їм, що вони недосконалі і що досконалий Божий закон був поза межами їхніх можливостей.

Завіт Закону довів, що недосконалі люди, чи то євреї, чи то язичники, не можуть дотримуватися Божого Закону. «Тому, як через одного чоловіка гріх увійшов у світ, а через гріх — смерть, так і смерть перейшла на всіх людей, бо всі згрішили» (До римлян 5:12). Отже, Завіт Закону був, як зазначалося раніше, «наставником», що вів до Христа як Спасителя й Викупителя людства. Наш Господь Ісус був «святий, невинний, непорочний, відокремлений від грішників » (До євреїв 7:26). Він дотримувався Божого Закону. Це продемонструвало Його досконалість як людини і, отже, довело Його здатність померти як викуп за Адама та його рід.

Божий закон справедливості вимагав, щоб за втрачене досконале життя було віддано інше досконале життя (Вихід 21:23). Адам втратив досконале життя через гріх. Він помер, і в ньому померло все людство. Христос, досконалий чоловік, був слухняний Божому закону. Він помер не як грішник, а замість грішника, Адама. Воскресіння Христа завдяки могутній силі Божій дає нам впевненість, що все людство буде жити в Ньому (Дії святих апостолів 17:31). «Бо як у Адамі всі вмирають, так і в Христі всі оживуть», і отримають можливість відновити людську досконалість, втрачену в Едемі. (1 Коринтян 15:22). Завіт Закону був даний, щоб показати потребу в Спасителі та Викупителі. Через Христа Ісуса все людство знову матиме привілей життя та спілкування з Богом.

Розвиток насіння

Завіт з Авраамом говорив про «насіння», через яке будуть благословенні всі родини землі. Події, записані в Старому Завіті, показують, що ані Ісаак, ані Яків не були тим насінням, про яке йшлося, яке могло б принести благословення всьому людству. Новий Завіт говорить нам, що цим насінням був Христос: «Обіцянки були дані Аврааму та його насінню. Він не каже: «і насінням», як про багатьох, але як про одного: «і твоєму насінню», яке є Христос» (Галатів 3:16). Христос, нащадок Авраама, має благословити всі родини землі згідно з завітом. Він, завдяки Божій благодаті, зазнав смерті за кожного людину і наблизив виконання обіцяних благословень. « » (До євреїв 2:9). План Божий не є випадковим. Він ґрунтується на принципах справедливості,

мудрості, любові та сили, бо всі Божі риси поєднуються у гармонійному виконанні Його плану щодо людини.

Коли народився Господь, ангел сказав: «Не бійтеся, бо ось я сповіщаю вам радісну новину, яка буде великою радістю для всього народу. Сьогодні в місті Давида народився вам Спаситель, Який є Христос Господь». Тоді небесне воїнство проголосило: «Слава Богу на висотах, а на землі мир, добра воля людям». (Лука 2:10, 11, 14). Минуло майже дві тисячі років відтоді, як Христос помер на Голгофі, а обіцяні благословення ще не прийшли на землю. Для цього є причина. Вона криється в завіті, який робить євангельську церкву співспадкоємницею Христа як «насіння», що благословить світ. Ця велика істина, яку багато хто не помічає, має захоплювати християн перспективою, яку вона відкриває: «Усі ви є одне в Христі Ісусі. І якщо ви Христові, то ви — насіння Авраама і спадкоємці за обітницею». Галатів 3:28, 29

Діяльність у нинішньому віці, починаючи з П'ятидесятниці, не полягала у наверненні світу. Світ не був примирений з Богом. Натомість у цьому віці відбувався розвиток «насіння» Авраама, до якого входять Христос і ті, хто належить до Нього. Привілеєм справжнього християнина сьогодні є «прославляти Того», хто покликав нас «з темряви у Своє дивне світло». 1 Петра 2:9

Новий Завіт

У належний час вірна церква буде жити й царювати з Христом тисячу років (Об'явлення

20:4, 6). Тоді розпочнеться справа благословення всіх родин землі згідно з обітницею Божою. Це буде справа Нового Завіту. Єремія 31:31–34 та До євреїв 8:8–12 пророкують цей завіт та його благословенні наслідки для всіх родин землі: «Я вкаду Свій закон у їхні нутра й напишу його в їхніх серцях; і буду їхнім Богом, а вони будуть Моїм народом. І вже не навчатиме кожен свого ближнього, і кожен свого брата, кажучи: “Пізнайте Господа!”, бо всі вони пізнають Мене, від найменшого до найбільшого з них, — говорить Господь, — бо Я прощу їхню неправду й більше не згадаю про їхній гріх».

Ось запевнення, що людина знову увійде в завітні стосунки з Богом. Обіцянка здійсниться, і Божий закон знову буде вкладений у розуми та серця людей під час того тисячолітнього царювання. Усі вороги будуть покладені під ноги Христа, а останній ворог — Смерть — буде знищений. (1 Коринтян 15:25, 26). Лише ті, хто свідомо не підкоряються, будуть знищені смертю. Дії святих апостолів 3:23

Усі охочі й слухняні на землі схилять коліна в поклонінні, і кожен язик «визнає, що Ісус Христос є Господом, на славу Бога Отця» (Филип'ян 2:11). Ми радіємо, що у Бога є план відновлення людства — так, для благословення всіх родин землі за Новим Завітом! Цей план досягне своєї кульмінації в тому, що апостол описує як «диспенсацію повноти часів», коли Бог «зібере все в одному в Христі: і те, що на небі, і те, що на землі; у Ньому» (Ефесян 1:10).

Урок на 6 вересня

Бог доручає Йошуа

«Мій раб Мойсей помер. А тепер встань, перейди цей Йордан, ти й весь цей народ, до землі, яку Я даю синам Ізраїля».

Йошуа 1:2

***Вибрані уривки з Писання
Йошуа 1:1-11***

Лідерство переходить до інших рук. Мойсей, найвидатніший лідер серед їхнього народу, якого Ізраїль коли-небудь знав, помер. З його смертю серед ізраїльського народу могла виникнути величезна владна порожнеча. Повністю усвідомлюючи свою неминучу смерть, Мойсей завчасно поклав руки на Йошуа, зробивши його лідером Ізраїлю. (Второзаконня 34:9). Можливо, Йошуа відчував себе пригніченим, беручи на себе нову роль. Як він міг стати таким вождем, яким був Мойсей? Початкова порада Господа, здається, враховує побоювання Йошуа.

Тричі у вступному посланні Господа до Йошуа наголошується на одній темі: «Будь сильним і мужнім». Ми читаємо: «Будь сильним і мужнім, бо саме ти поведеш цей народ, щоб він заволодів усією землею, яку Я присягнувся дати їхнім предкам. Будь сильним і дуже мужнім. Дбайливо дотримуйся всіх настанов, які дав тобі Мойсей. Не відхиляйся від них ні вправо, ні вліво. Тоді ти матимеш успіх у всьому, що робитимеш. Постійно вивчай цю Книгу Закону . Роздумуй над

нею вдень і вночі, щоб ти обов'язково виконував усе, що в ній написано. Лише тоді ти будеш процвітати й матимеш успіх у всьому, що робитимеш. Ось Моя заповідь — будь сильним і мужнім! Не бійся й не зневіряйся. Бо Господь, твій Бог, з тобою, куди б ти не пішов». Йошуа 1:6-9

Озираючись назад, ми згадуємо, що сам Мойсей відмовлявся від ролі провідника: «Хто я такий, щоб іти до фараона?» (Вихід 3:11). Далі ми читаємо: «Тоді Мойсей сказав Господу: „О Господи, я не дуже вправний у словах. Ніколи не був, і зараз не є, хоч Ти й говорив до мене. Я заїкаюся, і мої слова плутаються». Господь відповів: «Іди ж! Я буду з тобою, коли ти говоритимеш, і наказуватиму тобі, що говорити. Але Мойсей знову благав: «Господи, будь ласка! Пошли когось іншого». Тоді Господь розгнівався на Мойсея. «Гаразд, — сказав Він. — А як щодо твого брата, левіта Аарона? Я знаю, що він добре говорить. ... Поговори з ним і вклади слова в його уста. Я буду з вами обома, коли ви будете говорити, і наказуватиму вам обом, що робити. Аарон буде твоїм речником перед народом. Він буде твоїм речником, а ти будеш стояти замість Бога перед ним, кажучи йому, що говорити». Вихід 4:10–16

Господь надав Мойсею все необхідне для виконання його місії. Господь буде з Йошуа, щоб задовольнити всі його потреби. Як християни, ми віримо, що «Бог забезпечить вас усім необхідним згідно зі Своїм багатством у славі через Христа Ісуса» (Філіп'ян 4:19). Чи відчуваємо ми себе нездатними належним чином служити Господу та Його справі? Чи заважає нам слабкість нашої

гріховної природи виконувати Його волю? Згадаймо Боже запевнення Павлу: «Досить тобі Моєї благодаті, бо сила Моя досконало проявляється в немочі. Тому я з великою радістю хвалитимуся своїми немочами, щоб сила Христова спочивала на мені». 2 Коринтян 12:9

Нехай, коли Господь, наш Бог, покличе нас до служіння Його справі, ми не боїмося і не знемагаємо. Пам'ятаймо слова Господа до Йошуа: «Будь сильним і мужнім; ... бо Господь, твій Бог, з тобою, куди б ти не пішов».

Дванадцять каменів з Йордану

«Візьміть собі дванадцять чоловіків із народу, по одному з кожного племені, і накажіть їм, кажучи: Візьміть собі дванадцять каменів звідси, з середини Йордану, з того місця, де стояли ноги священників. Ви перенесете їх із собою і залишите в таборі, де ви зупинитеся на ніч».

Йошуа 4:2,3

***Вибраний уривок
Йошуа 4:1-24***

Нарешті Ізраїль мав увійти до Землі Обітованої. Переживши сорок років божественно призначеного блукання пустелею, народ міг бачити легендарну землю надій і мрій просто за річкою Йордан. Як їм було перейти річку? Міста не було. Не було й порому, щоб переправити їх, але був спосіб перейти річку — завдяки чудесному діянню Бога!

Йошуа отримав наказ, що священники, які несли на плечах Ковчег Завіту, повинні вести народ через Йордан. Священники мали йти попереду народу на відстань 2 000 ліктів. «І коли подошви ніг священників, що несуть Ковчег Господа, Господа всієї землі, торкнуться вод Йордану, то води Йордану перестануть текти, і води, що спускаються зверху, зупиняться в одну купу. Тож

коли народ вирушив зі своїх наметів, щоб перейти Йордан, а священики, що несли ковчег заповіту, йшли попереду народу, і щойно ті, хто ніс ковчег, дійшли до Йордану, і ноги священиків, що несли ковчег, занурилися у край води, ... то води, що спускалися зверху, зупинилися й піднялися в одну купу дуже далеко, в Адамі, місті, що біля Заретану, а ті, що текли до моря Араби, Солоного моря, повністю перервалися. І народ перейшов навпроти Єрихону. А священики, що несли ковчег Завіту Господнього, твердо стояли на сухому ґрунті посеред Йордану, і весь Ізраїль переходив по сухому ґрунті, аж поки весь народ не закінчив переходити Йордан». Йошуа 3:13-17

Щоб відзначити цю велику подію, дванадцять чоловіків, по одному представнику від кожного племені, взяли з русла річки дванадцять каменів на пам'ятку. Камені було покладено на місці першого табору Ізраїлю. Йошуа особисто взяв камені й спорудив пам'ятник на згадку про цю подію. Це було тривале й важливе нагадування про Божу силу, проявленою на користь Його народу (Йошуа 4:4-9). Через століття інший Божий чоловік також спорудив кам'яний пам'ятник. «Тоді Самуїл взяв камінь і поставив його між Міцпою та Шеном, і назвав його «Ебенезер», кажучи: «Досі Господь допомагав нам» (1-а книга Царств 7:12). Нам також дано вшановувати ті знаменні події, в яких Бог забезпечував нас і допомагав нам у нашому житті, як «Ебенезери».

У символічному сенсі, як християни, ми можемо чинити так, як чинив Ізраїль. У часи особистих потрясінь або в моменти, коли ми можемо

почуватися пригніченими хвилями
неприємностей, допомога Господа завжди поруч
із нами. Міцні обіцянки Бога підтримують нас.
Давайте встановимо свої особисті пам'ятні
камені або «Ебенезери», щоб нагадувати собі
про Його вірність.

Сонце зупинилося

«І не було такого дня, ні до того, ні після того, щоб Господь прислухався до голосу людини; бо Господь воював за Ізраїль».

Йошуа 10:14

Вибрані уривки з Писання

Йошуа 10:1-15

Цей надзвичайний день, про який йдеться в нашому уроці, був предметом багатьох див і дискусій. Йошуа та ізраїльське військо вирушили на захист свого нового союзника — гібеонців. Агресорами були п'ять царів амореїв. Вони об'єдналися з метою знищити Гібеон. Мабуть, вони міркували: «А що, як Гібеон об'єднається з могутнім Ізраїлем, щоб перемогти нас?» Їхня помилка переросла в безумство та поразку.

«Чоловіки з Гібеону послали до Йошуа в табір у Гілгалі, кажучи: Не покидай своїх слуг; швидко прийди до нас, врятуй нас і допоможи нам, бо всі царі амореїв... зібралися проти нас. Тож Йошуа вирушив із Гілгалу, він і весь войовничий народ, що був із ним, та всі хоробрі воїни». (Йошуа 10:6,7) Хоча сили, зібрані Йошуа, були грізними, саме дії Господа проти амореїв забезпечили перемогу в битві.

«І сказав Господь до Йошуа: Не бійся їх, бо Я віддав їх у твої руки; жоден із них не встоїть перед тобою. Тож Йошуа раптово напав на них, пройшовши всю ніч з Гілгалу . І Господь

розгромив їх перед Ізраїлем, вбивши їх великою різаниною в Гібеоні... І сталося, коли вони втікали перед Ізраїлем, ... що Господь послав на них з неба великий град, ... і вони загинули. Ті, хто загинув від граду, було більше, ніж тих, кого сини Ізраїля вбили мечем». Йошуа 10:8-11

З вищесказаного ми виносимо такі важливі факти: Господь так влаштував, що жоден з амореїв не зміг встояти перед Йошуа. Перемога була заздалегідь забезпечена. Саме Господь розгромив аморейське військо. Нарешті, Господь послав на амореїв великі градини, які вбили їх більше, ніж ізраїльтяни вбили мечем.

Уявіть собі умови битви. Вона відбувалася не при яскравому денному світлі. Навпаки, сонце й місяць, що сходяв, були приховані темними грозовими хмарами, які вкривали цю місцевість і були джерелом градових каменів. Ми читаємо: «Тоді Йошуа звернувся до Господа в той день, коли Господь видав амореїв перед синами Ізраїля, і сказав на очах усього Ізраїля: „Сонце, зупинись над Гібеоном; а місяцю — в долині Айялон. І сонце зупинилося, а місяць застиг, доки народ не помстився своїм ворогам» (Йошуа 10:12, 13). Ми сумніваємося, що Йошуа закликав сонце буквально зупинитися на небі, адже сонця не було видно. Як же тоді можна пояснити ці вірші?

Визначення слова «стояти» натякає на нашу відповідь. *Єврейський словник Стронга* визначає слово, перекладене як «стояти», як таке, що означає: «бути німим; ... зупинитися; також загинути». Йошуа не хотів, щоб сонце стояло на місці, а хотів, щоб воно мовчало або

припинило свою дію. Тобто він хотів, щоб небесна градова буря продовжувалася, затуляючи сонце, доки ворог-амореї не буде повністю розгромлений.

Той день був незвичайним не тривалістю сонячного світла, а саме з тієї причини, що зазначена в нашому ключовому вірші. Він був незвичайним тим, що Господь прислухався до голосу людини й дав Ізраїлю перемогу!

Рахаб приховує шпигунів

«Як тільки ми почули це, наші серця розтанули; і в нікого більше не залишилося мужності через вас, бо Господь, ваш Бог, — Він є Богом на небі вгорі й на землі внизу».
Йошуа 2:11

Вибрані уривки з Писання
Йошуа 2:1-24; 6:17

У Рахабі ми бачимо цікаве й суперечливе поєднання рис характеру. Хоча в Писанні Рахаб названа блудницею, вона також проявила велику особисту чесність. Вона була жінкою, яка дотримувалася свого слова, і водночас однією з найвправніших брехунок в історії людства. Вона була язичницею, чужою щодо завітів та обіцянок, даних Ізраїлю, але все ж шанувала їхнього Бога — Єгову. Вона чула про Господа з різних розповідей про Його божественну милість до народу Ізраїлю. Про розступлення Червоного моря, що сталося за сорок років до цього, очевидно, досі говорили мешканці тієї землі.

Рахаб надала дуже корисну інформацію розвідникам, яких було послано оцінити ситуацію в Єрихоні. Вона сказала до тих чоловіків: «Я знаю, що Господь дав вам цю землю, що страх перед вами опанував нас і що всі мешканці цієї землі зневірилися через вас. Бо ми чули, як Господь висушив для вас води Червоного моря, коли ви вийшли з Єгипту, і що ви зробили з двома

царями амореїв, які були по той бік Йордану, Сіхоном та Огом, яких ви повністю знищили». Йошуа 2:9,10

Слова Рахаб підтверджують Слово Господнє, дане Мойсею: «Сьогодні Я почну наводити жах і страх перед вами на народи під усім небом, які почують про вас і будуть тремтіти та мучитися через вас». (Второзаконня 2:25). Народи, включаючи Єрихон, боялися Ізраїлю й тремтіли перед ним. Рахаб, замість того щоб піддатися страху, прийняла могутність і велич єдиного істинного Бога! Це був акт віри з її боку. Дехто вірить у Бога й тремтить, а інші вірять у Нього й радіють. (Якова 2:19). Рахаб раділа у своїй вірі. Про це згадується в Новому Завіті. «Вірою блудниця Рахаб не загинула разом із невіруючими, коли мирно прийняла розвідників» (Послання до євреїв 11:31). Її віра привела до діл на користь Божого народу. «Хіба не ділами виправдалася й блудниця Рахаб, коли прийняла посланців і випроводила їх іншим шляхом?» (Послання Якова 2:25)

Дії Рахаб засвідчили глибину її віри, яка спонукала до дій. Це не було миттєвим захопленням легендами чи поточними плітками, а було справжнім. Насправді її віра була настільки справжньою, що Рахаб була удостоєна дивовижної ролі в Божому плані. «І Йошуа пощадив блудницю Рахаб, дім її батька та все, що вона мала. Тож вона мешкає в Ізраїлі й донині, бо сховала посланців, яких Йошуа послав розвідати Єрихон» (Йошуа 6:25). Однак це ще не все. У Біблії записано: «Салмон породив Вооза від Рахаб, Вооз породив Обеда від Руфі, Обед

породив Іессея, сина , а Іессей породив царя Давида» (Матвія 1:5, 6).

Давид, цар Ізраїлю, був предком нашого Господа Ісуса Христа. Висновок такий: прості вчинки віри можуть принести рясні й могутні плоди!

«Так буде моє слово»

«Як дощ і сніг спадають з неба і не повертаються туди, не напоївши землі, не змусивши її проростати й розквітати, щоб вона дала насіння сіячеві й хліб тому, хто їсть, так і слово Моє, що виходить з уст Моїх: воно не повернеться до Мене порожнім, але виконає те, чого Я бажаю, і досягне мети, для якої Я його послав».
Iсаї 55:10,11

Слово Боже відкриває божественний план примирення людства, проклятого гріхом і приреченого на загибель. У нашому тексті нам дається благословенна впевненість у тому, що Божий задум не зазнає невдачі, що Він зробить так, щоб те, про що говориться в Його Слові, здійснилося. Це один із важливих уроків, яких ми навчаємося, коли вперше знайомимося зі славним Божим планом. Як же благословенно мати таку впевненість! Вона дає нам міцний фундамент для віри й дозволяє радіти надії, викладеній перед нами в Євангелії.

Наш текст не лише втішає нас впевненістю в тому, що Бог милостиво бажає і цілком здатний здійснити Свій люблячий задум, який Він відкрив через Своє Слово, але й у тому, що саме Його Слово має виконувати певну функцію. Це також буде ефективно здійснено відповідно до Божого задуму. Апостол Павло запевняє нас, що Слово Боже є «живим» і «потужним», гострішим за «двосічний меч» (До євреїв 4:12). Боже Слово

відкриває Його план. Воно також використовується Ним для здійснення значної частини цього плану. Це особливо стосується втілення Його волі в серцях і житті Його посвяченого народу. У цьому контексті, як же благословенно усвідомлювати, що якщо ми беззастережно підкоримося впливу Божого Слова, то будемо ним освячені й станемо «гідними бути учасниками спадщини святих у світлі». Колосян 1:12

Світильник для наших ніг

Псалмист писав, що Боже Слово було світильником для його ніг і світлом на його шляху (Псалом 119:105). Також він писав: «Навчання Твого Слова дає світло, тож навіть прості можуть зрозуміти» (Псалом 119:130). Як же нам теж потрібне це просвітлення! Люди цього світу поринули в темряву, але своїм Словом Бог дарує нам світло: «світло пізнання слави Божої» (2 Коринтян 4:6). Павло каже, що це світло «засяяло в наших серцях» завдяки Євангелію, і хоча ми все ще перебуваємо у темному світі, тепер ми можемо бачити свій шлях.

Світло є символом знання та розуміння, і яке ж чудове те розуміння, яке Господь дав нам через Своє Слово. Ми отримали благословення у вигляді знання Божого плану — як щодо нас самих, так і щодо світу. У нашому щоденному проходженні вузьким шляхом наші кроки направляє Слово. Ми можемо покладатися на його вказівки, які ведуть нас правильним шляхом — за умови, що ми щиро й смиренно їх дотримуємося. Яків писав: «Якщо ж комусь із вас бракує мудрості, нехай просить її в Бога, який дає

всім щедро й без докору, і вона буде йому дана» (Яків 1:5). Саме через Своє Слово Бог відповідає на наші молитви про мудрість. Якщо ми старанно шукатимемо цю мудрість, наш шлях стане «як саяво світла, що світить дедалі яскравіше аж до досконалого дня». Приповісті 4:18

Ми живимосся Словом

Слово Боже також порівнюється з їжею. Це тому, що воно живить кожного з нас як «нове створіння» у Христі Ісусі (2 Коринтян 5:17). Коли ми живимосся ним, ми стаємо «сильними в Господі та в силі Його могутності» (Ефесянам 6:10). Завдяки цьому духовному харчуванню ми зростаємо до повного духовного зрілості у Христі Ісусі. Цитуючи Мойсея, Ісус сказав Супротивнику: «Не хлібом єдиним житиме людина, але кожним словом, що виходить із уст Божих». Матвія 4:4; Второзаконня 8:3

Ісус назвав Слово Боже їжею в одній зі своїх обіцянок тим, хто вірно пильнує на Його прихід. Він сказав: «Блаженні ті слуги, яких господар, прийшовши, знайде пильнуючими. Поправді кажу вам: він опережеться, посадить їх за стіл і, підійшовши, буде їм служити» (Лука 12:37). Яким багатим був бенкет Істини, яким ми насолоджувалися завдяки виконанню цієї обіцянки! Це все — Слово Боже, те, що вийшло з Його уст через Його Сина, Христа Ісуса.

Води, що освіжають

Слово Боже також порівнюється з водою. Воно освіжає, бадьорить і дарує життя. Якими б сухими й пустельними були б наші життя без освіжаючих

вод Істини! Ми радіємо запевненню, даному Господом, що духовна їжа й питво будуть рясно надані тим, хто «голодує й прагне праведності». (Матвія 5:6). Ісус обіцяв, що такі люди будуть «насичені». Це виявилось правдою. Яким освіжаючим і насичуючим є Слово Істини!

Крім того, Слово Боже зображується водою через його очищувальний вплив на наше життя. Павло писав про те, що ми очищуємося «обмиванням водою через Слово» (Ефесян 5:26). Ця функція Божого Слова була передвіщена водою в умивальниці, що стояла у дворі навколо Скинії Ізраїлю. Тут омивалися священники, а для нас, майбутнього «царського священства», Слово є місцем очищення від провин і плям нашої гріховної плоті. 1 Петра 2:9

Зброя захисту

«Його істина буде тобі щитом і захистом», — писав псалмист (Псалом 91:4). Як християни, кожен із нас є «воїном Ісуса Христа» (2 Тимофія 2:3). Ми ведемо «добру боротьбу віри» (1 Тимофія 6:12). У воїнів є вороги, які воюють проти них, і нашими ворогами є світ, плоть та диявол. Проти цих ворогів Слово Боже є непереборною бронею захисту. Сатана та невидимі сили, що з ним союзні, є особливо могутніми, і Павло каже нам, що для того, щоб «стояти» проти них, нам потрібно «одягнути повну зброю Божу». Ефесян 6:11

Павло називає кожную частину цієї зброї та пояснює, як вона захищає нас від усіх «вогняних стріл лукавого» (Ефесянам 6:16). Є «шолом

спасіння» (Ефесянам 6:17). Він добре символізує наше знання Істини. Нам необхідно знати Слово Боже, щоб вести боротьбу з Супротивником. Коли сатана напав на Ісуса, коли Той виходив із пустелі, Його знання Слова Божого стало Його захистом. Проти кожної вогняної стріли спокуси захист Учителя полягав у словах: «Написано» (Матвія 4:4, 7, 10). Так само має бути й з нами, якщо ми хочемо бути успішними воїнами Ісуса Христа.

Ще однією частиною християнського обладунку є «нагрудник праведності» (Ефесянам 6:14). Нагрудник у стародавніх обладунках призначався для захисту серця та інших життєво важливих органів. Слово Боже говорить: «Бережи своє серце з усією старанністю, бо з нього походять джерела життя» (Приповісті 4:23). Ми знаємо, що Господь не судить нас за мимовільні недосконалості нашої гріховної плоті, але Супротивник намагається зневірити нас саме в цьому. Він хоче, щоб ми повірили: немає сенсу намагатися догодити Господу, бо ми завжди будемо далеко відставати від божественного стандарту праведності. Однак і в цьому Слово надає захист, бо воно запевняє нас у люблячій турботі нашого Небесного Отця через Христа, що наше становище праведності, або виправдання, полягає в Ньому, а не в нас самих. До римлян 5:1

Як наслідок, коли Супротивник кидає свої вогняні стріли зневіри, вони не можуть нас поранити, бо ми пам'ятаємо захисну запевнення Слова, яке проголошує: «Хто висуне звинувачення проти Божих обраних? Бог виправдовує. Хто той, хто засуджує? Це Христос, що помер, ба навіть

воскрес, що сидить праворуч Бога, який також заступається за нас». До римлян 8:33,34

Павло згадує «щит віри» як ту частину християнського обладунку, призначену для того, щоб загасити всі вогняні стріли сатани (Ефесянам 6:16). Це та «віра, що колись була передана святим» (Юда 1:3). Однак самого лише знання про цю віру не достатньо. Ми також повинні мати повну впевненість і довіру до неї. Отже, символізм «щита віри» також включає нашу віру в «дорогоцінні обітниці» Бога (2 Петра 1:4). Повна впевненість у Божому плані та призначенні, включаючи те, як Боже провидіння діє в нашому житті, забезпечує міцний оплот сили проти будь-яких зусиль, які сатана може докласти, щоб знищити нас як Нових Створінь.

Є також «меч Духа, який є Словом Божим». (Ефесян 6:17). Це наступальна частина нашої зброї. З її допомогою ми ведемо бій проти наших ворогів, але це не плотський меч. Жодна зі зброї нашої війни, як каже Павло, не є плотською, але «потужною через Бога для руйнування твердинь; ... і всього високого, що підноситься проти пізнання Бога». 2 Коринтян 10:4,5

Вогняні стріли сатани — це навіювання, що суперечать Божій волі щодо членів тіла Христового. Вони часто можуть здаватися дуже переконливими, і завжди приємніші для плоті, ніж явно виражена Божа воля. Якщо ми приймаємо їх і підкоряємося їм, вони завдають нам, як Новим Створінням, серйозної шкоди. Однак, якщо ми використовуємо «меч Духа», щоб відбити й знищити ці навіювання, ми вийдемо переможцями з кожної сутички з Супротивником.

Наше ходіння вузькою дорогою також захищене Словом. Павло каже, що наші ноги «взуті в готовність Євангелія миру» (Ефесян 6:15). Шлях християнина часто буває нерівним і важким. Супротивник розставляє камені спотикання, через які ми можемо впасти. Слово також згадує про «пастку птахолова» (Псалм 91:3). Захист наших ніг позначається як «Євангеліє миру». Цей вказує на те, що одним із методів атаки сатани є заманювання нас у плотські суперечки та розбрат із тими, хто може протистояти нам. Такий шлях може бути привабливим для плоті, але є пасткою та каменем спотикання для Нової Істоти. «Блаженні миротворці, — каже Слово, — бо вони будуть названі синами Божими». Матвія 5:9

Ми маємо «підперезати стегна істиною», — каже Павло (Ефесян 6:14). Функцію пояса в давнину можна порівняти з ремнем. Це вказує на те, що він є влучним символом служіння. Захисні властивості Слова Істини залежать від того, чи тримаємося ми його безкорисливо — у любові. Іншими словами, ми маємо бути вірними слугами Істини, якою нас благословили. Ми не можемо користуватися її благами лише для себе, а маємо вірно використовувати їх для благословення інших. Інакше «вся Божа зброя» не залишиться належним чином прикріпленою до нас, і рано чи пізно ми впадемо перед нашими ворогами.

Слуги Божого Слова

У вступному уривку Господь запевняє нас, що Слово, яке виходить з Його уст, не повернеться до Нього порожнім. Важливо пам'ятати, що Він використовує Свій народ як слуг Своєї Істини. Бог не проголошує Своє Слово з небесного престолу,

а передає його до сердець і розуму Свого народу через людські знаряддя. Він надихнув стародавніх пророків записати Свій план у Старому Завіті. Він керував Ісусом у Його вченнях. Його Святий Дух чудесним чином просвітив розум апостолів, щоб їхні проповіді та писання слугували для подальшого роз'яснення Слова, що виходить з Божих уст.

Павло пояснює, що, окрім чудесно натхнених слуг Слова, Господь також наділив нас пасторами, вчителями та євангелістами (Ефесян 4:11). У ще ширшому сенсі кожна посвячена дитина Бога є слугою Його Істини, бо «Дух Господа Бога» спочиває на всіх них, помазуючи їх до цього служіння (Ісая 61:1; Лука 4:18; 1 Івана 2:27). Великий план спасіння, окреслений у Його Слові, полягає у примиренні з Богом гріховно проклятого та вмираючого людства. У центрі цього плану стоїть Ісус Христос, Викупитель і Спаситель. Павло писав, що «Бог був у Христі, примиряючи світ із Собою», а потім додає, що в цьому великому задумі ми є «послами за Христа». Щоб служити послами Христа, Господь дав нам «слово примирення». 2 Коринтян 5:19, 20

Притча про сіяча

Майже неможливо досягнути, що Бог використовує таких кволих і недосконалих слуг як знаряддя для поширення Свого Слова. Дивовижно втішно чути від Нього, що Його Слово не повернеться до Нього порожнім, але виконає те, що Йому до вподоби, і досягне успіху в тому, для чого Він його посилає. Ми радіємо цьому, але коли ми проголошуємо Його Слово Його владою, результати можуть здаватися мізерними. Дійсно,

часто може здаватися, що результатів немає взагалі. Однак Його Слово пояснює це також для нашої підбадьорення, показуючи, що хоча для нашого обмеженого розуму наші зусилля можуть здаватися марними, Його Слово все ж виконує Його добрі наміри.

Це пояснення міститься в притчі Ісуса про сіяча (Матвія 13:3-8, 18-23). Насіння в цій притчі — це «слово Царства», або Слово Боже. Це великий план Бога щодо примирення людства з Ним. Це план, який досягне свого славного завершення, коли прийде Його Царство, і воля Його буде виконуватися на землі, як і на небі. Сівач цього насіння уособлює весь посвячений Господу і народжений від Духа народ. До них Бог звертається, кажучи: «Вранці сій своє насіння, а ввечері не стримуй своєї руки, бо ти не знаєш, що принесе плоди: чи це, чи те, чи, може, обидва будуть однаково добрими». Еклезіаст 11:6

У притчі частина посіяного насіння падає при дорозі, і птахи його розкльовують; частина падає на кам'янистий ґрунт, де земля неглибока; частина падає серед терня; а частина падає на добрий ґрунт. Лише те, що падає на добру землю, приносить «плід» до зрілості. Коли ми проповідуємо Істину і, здавалося б, немає результатів, то, згадуючи цю притчу, ми не будемо зневірюватися. Вона показує, що Ісус заздалегідь знав, що значна частина зусиль Його народу, здавалося б, буде марною.

Однак правда полягає в тому, що, хоч наші зусилля часто здаються марними, Слово Боже не повертається до Нього порожнім. Йому не потрібна наша допомога для поширення Його

Слова. Він надав нам цей привілей для того, щоб завдяки його вірному використанню ми самі збагачувалися й зміцнювалися духовно. Пророк писав: «Один щедро роздає, та ще більше отримує; інший надміру скупиться, та зрештою збідніє» (Приповісті 11:24). Бог хоче, щоб ми розсівали насіння Істини, аби її життєдайна сила зростала в нашому власному житті, незалежно від того, як її сприймуть інші. Це Божий спосіб зробити Слово Істини найбільшим благословенням для нас.

Якщо ми будемо слухняні Його шляхам, то можемо бути впевнені, що Його Слово, коли ми проголошуємо його іншим, не повернеться до Нього марним. Як зазначено в притчі, значна частина насіння, яке ми сіємо, падає при дорозі; тобто люди не розуміють того, що ми їм говоримо. Проте навіть у такому разі ми отримуємо благословення. Розповідаючи Істину іншим, вона стає сильнішою у нашому власному житті. Саме через послух Слову, зокрема Господнім настановам проповідувати Євангеліє «на свідчення про Ісуса», ми готуємося жити й царювати з Христом. Об'явлення 20:4

Коли ми сіємо насіння Істини, частина його потрапляє на кам'янистий ґрунт. Ця притча вказує, що це символізує тих, хто з радістю слухає Слово, але не може витримати ворожості та переслідувань, що виникають через те, що вони його сповідують. Вони справді отримують радість від Істини, хоч і лише тимчасово, і це є для них благословенням. Хоча вони не готові повністю віддати свої серця Господу в цей час, вони з радістю згадують про це, і в наступному

віці будуть готові вступити на «шлях святості».
Ісаї 35:8

Є також ті, хто чує Слово Істини, радіє йому, деякий час робить успіхи, але дозволяє турботам цього життя та омані багатства задушити своє духовне життя. Слово було дуже дієвим у їхніх серцях, доки вони не дозволили життєвим обставинам зайняти місце його святого впливу. Слово Боже справді могутнє, але Він не використовує його, щоб примушувати розум Свого народу. Через вільну волю тих, хто приймає Його Слово, Господь випробовує їхню вірність Йому та Його законам праведності.

Нарешті, є ті, хто слухає Слово, у яких Істина падає на «добру землю». Вони не лише реагують на послання, а й продовжують прогресувати у духовному зростанні, приносячи плід «з витривалістю». (Лука 8:15) Зростання та плодоношення цих людей залежать від їхнього щоденного застосування Слова Божого. Отже, ця щоденна праця плодоношення в серцях, думках, словах та вчинках посвячених також здійснюється завдяки Слову, що виходить з уст Божих.

Ми не можемо тримати Істину лише для себе й сподіватися отримати всі багаті благословення, які вона містить для нас. Ми живимося Словом, коли ділимося ним з іншими. Ми оновлюємося ним, коли прагнемо «напоювати» інших. Очищувальна сила Істини в нашому житті стає ефективнішою, коли ми закликаємо одне одного «до любові та добрих справ». (До євреїв 10:24). Захист Істини від нападів різних ворогів Нової Істоти значно посилюється, коли ми разом

«ревно боремося за віру, яка одного разу була передана святим». Юда 1:3

«Нерозумність проповіді»

Павло говорить про Божу справу, яка здійснюється завдяки «безумству проповіді». (1 Коринтян 1:21) Це проповідування не обмежується лише викладом з кафедри. Усі вірні, посвячені діти Божі беруть у ньому участь настільки, наскільки дозволяють Слову випромінюватися з їхніх вуст та їхнього життя. З людської точки зору може здатися безглуздим, що таке могутнє діло може здійснюватися, здавалося б, настільки неефективним способом. Причина, чому це можливо, полягає в тому, що Бог дає «приріст». 1 Коринтян 3:6

Діяльність Бога у підготовці до Царства символічно описана в Ісаї 51:16 — «щоб Я міг насадити небеса й закласти основи землі». «Основи землі», про які тут йдеться, — це земна фаза Царства Христа під керівництвом воскреслих древніх праведників. Вони були підготовлені до цієї почесної позиції завдяки своїй покірності Слову Божому, яке було їм відкрите в минулі століття. «Небеса» символізують духовну фазу Царства, що складається з Ісуса та Його Церкви. З часу П'ятидесятниці вони також готувалися до своїх славних позицій через покірність волі Божій, вираженій через Його Слово.

Ісус сказав у посвяченні Своему Отцю: «Ось, Я приходжу (у книзі написано про Мене), щоб виконувати Твою волю, Боже» (До євреїв 10:7; Псалм 40:7). Саме Його вірність цьому завіту

зробила Його гідним бути Царем царів і Господом господарів. Отже, саме Слово Боже, записане пророками, підготувало й освятило Учителя, виділивши Його для святого й почесного становища, яке Він займає «по праву руку Бога» (Колосян 3:1; До євреїв 12:2). Від імені Своїх послідовників Ісус молився: «Освяти їх Твоею істиною», а потім додав: «Твоє слово є істина» (Івана 17:17).

Щоб Слово Істини здійснило цю божественну мету у створенні нових небес, воно має передаватися від одного до іншого серед Його відданого народу. Бог не викарбовує його на небі, де всі могли б його прочитати. Він дав його пророкам, Ісусу та апостолам силою Свого Духа, а ми отримуємо його від них і продовжуємо передавати одне одному. Оскільки це є Божим задумом, ми повною мірою усвідомлюємо силу Божого твердження, коли через пророка Він сказав: «Я поклав Свої слова в твої уста, і Я покрити тебе тінню Своєї руки, щоб Я міг створити небеса, закласти основи землі та сказати Сіону: Ти — Мій народ». Ісаї 51:16

Ми також повинні мати Слово у своїх серцях, але воно не повинно там ховатися. Щоб воно було справді дієвим у нашому житті, воно має бути й на наших устах. Так було з Ісусом, якому пророко приписують такі слова: «Я проповідував праведність у великому зібранні; ось, я не стримував своїх уст, о Господи, Ти знаєш. Я не приховував Твоїї праведності в своєму серці; я проголошував Твою вірність і Твоє спасіння; я не приховував Твоїї милості й Твоїї істини від великого зібрання». Псалм 40:9,10

Це наводить на смиренність — усвідомлювати, що Слово Боже, яке, як Він заявляє, не повернеться до Нього порожнім, може передаватися через нас і буде передаватися, якщо ми будемо вірні дорученню, яке було дане нам через помазання Духа. Як же втішно знати, що навіть попри те, що наші зусилля слабкі, а ми говоримо заїкаючимися язиками, Слово виконає волю Господа. Ісаї 28:11

Дуже скоро справа цього віку буде успішно завершена. Можливо, зараз ми не в змозі побачити, чого саме вдалося досягти завдяки нашій участі в цій праці любові, але за завісою ми відкриємо, що Слово Боже, вимовлене нашими недосконалими устами, внесло свій вклад у загальні зусилля, що слова, які ми промовляли на славу нашого Бога, були благословенні Ним для зміцнення інших на вузькому шляху та для збагачення їхнього духовного життя.

Те саме Слово, передаючись для зібрання та зміцнення Церкви, слугувало свідченням для світу (Матвія 24:14). Таким чином воно також виконує волю Божу. Іноді нам може здаватися, що наші зусилля марні, але це лише тому, що ми не завжди усвідомлюємо: шляхи Господні вищі за наші шляхи, а Його думки вищі за наші думки (Ісаї 55:8, 9). Слово Боже, проголошуване нами з Його повноваження, може й не здійснити того, чого ми хотіли б бачити, але ми можемо бути впевнені, що воно здійснить те, що Йому до вподоби. У цьому ми можемо радіти. Спираючись на цю впевненість, прагнімо дедалі більше спорожнюватися від себе й наповнюватися Його

Словом. Нехай воно наповнює нас настільки, щоб переповнювалося з наших сердець і вуст для благословення інших і на славу Божу.